

Därför lämnade jag Junilistan

Junilistan är ett tvärpolitiskt parti som valt att efter Nils Lundgrens avgång ha två partiledare, en från vänster och en från höger för att betona den tvärpolitiska idén. Sommaren 2008 valdes Sören Wibe och jag till partiledare för Junilistan. Jag såg då fram emot att i nära samverkan med honom få arbeta för att Junilistan skulle nå ett så bra resultat som möjligt i det kommande valet till EU-parlamentet. Så har det tyvärr inte blivit och den ursprungliga Junilistan som jag en gång föll för tynar nu bort och efterträds av en organisation präglad av maktfullkomlighet och manipulation.

Styrelsen har det senaste halvåret fattat allt fler beslut jag inte kan försvara och jag har inte haft vare sig Sören Wibes eller styrelsens mandat att förändra detta. De demokratiska principerna, öppenheten och ärligheten finns inte längre. Den enda i styrelsen som representerar den ursprungliga Junilistan och dess värden är numera Hélène Goudin.

I samband med ett styrelsemöte förra torsdagen fick jag nog och lämnade partiledarposten och styrelsen samt sade upp mitt sympatisörskap. Jag har fått många frågor om bakgrunden till mitt beslut och vill här redogöra för några delar i den. Jag tvekade inför att ta detta steg eftersom jag känner en stark lojalitet med den ursprungliga Junilistans idéer, men partiet i dess nuvarande form förtjänar inte att rida på den bild som skapades i samband med starten 2004.

Sören Wibe och det delade partiledarskapet

Inför vår nominering till partiledare hade jag och Sören Wibe flera samtal där vi diskuterade upplägget och där vi båda förklarade oss villiga att ingå i ett delat ordförandeskap. Vi acceperade båda den gemensamma nomineringen. Redan inför själva årsmötet sa Sören Wibe dock att han hade ångrat sig och ville vara ensam partiledare. Årsmötet valde att gå på förslaget med två jämbördiga partiledare, vilket vi båda då också acceperade.

Ända sedan vi blev valda har jag emellertid blivit svårt motarbetad av Sören Wibe som inte acceperade det mandat till delat partiledarskap årsmötet gav honom – han ville ha hela själv. Sören Wibe har gjort allt för att göra min position obekväma, ohållbar och till slut fullkomligt omöjlig. Inför hela styrelsen har han markerat att han tycker att jag är ett ovidkommande inslag. Att detta underminerar Junilistan tog han ingen hänsyn till och han har i övrigt aldrig visat minsta tecken att bry sig om Junilistan som rörelse. Den är för Sören Wibe bara en ny plattform för hans egen politiska agenda. Vilka förutom han själv som representerar partiet och vilken politik de vill driva tycks inte intressera honom. Sören Wibe är en mycket slipad politiker och det råder ingen tvekan om att han är en fullfjädrad spelare av det politiska spelet, med alla dess fula metoder, som hos den övriga befolkningen bara brer på politikerföraktet.

Den nya styrelsen tillsatte snabbt på Sören Wibes uppmaning ett arbetsutskott bestående av honom själv, KG Svenson och mig. Enligt Sören Wibe var detta nödvändigt eftersom han och jag inte skulle komma överens. I ett arbetsutskott med oss

tre skulle det alltid gå att få majoritetsbeslut där man skulle slippa ta hänsyn till mina åsikter. KG Svenson, med en solid bakgrund inom socialdemokratiska partiet och kommunalpolitiken, känner Sören Wibe sedan gammalt och var den person Sören Wibe tipsade Junilistans grundare om när han själv inte var redo att lämna socialdemokratin i samband med att Junilistan bildades. Det delade partiledarskapet hade nu blivit en ren pappersprodukt utan någon verklighetsförankring. I stället för en äldre socialdemokratisk man och en yngre liberal kvinna leddes Junilistan nu i praktiken av två äldre socialdemokratiska män.

KG Svenson – spindeln i nätet

KG Svenson är styrelseledamoten som sitter på väldigt många stolar. Han sitter i styrelsen och i arbetsutskottet, han är kanslichef och han sitter i den valberedning som utsett sig själv till att i praktiken utforma listan till EU-valet. KG Svenson har vid upprepade tillfällen begått allvarliga tjänstefel. Vid ett flertal tillfällen har han aktivt gått emot styrelsebeslut och han har upprepade gånger attesterat fakturor på ett uppenbart förbjudet sätt.

KG Svenson har sedan flera år manipulerat och styrt bakom kulisserna. Särskilt tydligt har detta varit i samband med utformningen av valsedlarna till riksdagsvalet 2006 och vid de årliga ombudsvalen till årsmötet. Redan innan han blev kanslichef drog han sig inte för att ge kansliet kontraorder när styrelsen fattat beslut han inte ville acceptera. Efter att han tog över kanslichefsrollen har det blivit mer regel än undantag att han undanhåller styrelsen information och verkar mot styrelsens beslut när han så finner lämpligt.

Nomineringsprocessens historia

Jag skall här närmare beskriva den metod som använts för att ta fram Junilistans valsedel till EU-valet i juni eftersom det var i samband med diskussioner om den som jag avgick.

I höstas tillsatte styrelsen en nomineringskommitté (Anne Ståhle (styrelsen), KG Svenson och Jan Å Johansson (kansliet)) som skulle samla in nomineringar och göra en sammanställning över de nominerade. De valde istället att självsvådigt utforma en metod för att ta fram listan utan insyn eller inblandning. Detta strider mot Junilistans stadgar 12 § som säger att "Dessa nomineringskommittéer har utsetts av styrelsen efter förslag från sympatisörerna från de sammanslagna valkretsarna. Därefter presenterar styrelsen kandidaterna vilka underställs sympatisörerna för omröstning."

Den 16/1 hölls ett styrelsemöte där listan skulle fastställas. Tre dagar före mötet skickades "Resultat av Junilistans provval" ut samtidigt till styrelsen, sympatisörerna och massmedia – trots att inget provval hållits. Då hade styrelsen fortfarande ingen information om kandidaterna eller om nomineringskommitténs metoder eller förslag - trots upprepade påtryckningar från mig och löften från KG Svenson att presentera sådan. Väl på mötet fick nomineringskommittén en fråga om sina övergripande motiveringar. Nomineringskommittén vägrade svara och fick stöd av Sören Wibe som sa

att "du får fråga vad du vill när du har ordet, men om vederbörande väljer att svara eller inte är upp till personen". Jag tog upp det orimliga i att tvinga styrelsen att fatta ett beslut utan underlag, men det avfärdades av mötesordförande Sören Wibe som "tröttande gnäll".

Beslutet om listan fattades sedan genom att styrelsen röstade om en plats i taget på ett närmast godtyckligt sätt. Voteringen var hemlig och rösterna räknades av KG Svenson och Anne Ståhle i ett annat rum. Det var tydligt att personliga relationer avgjorde och många bra personer som är nya i Junilistan hade överhuvudtaget inte en chans. Taktikröstandet var uppenbart och helheten, vad som skulle vara bra för Junilistan i valet, togs mycket ringa hänsyn till. Väl framme vid plats tjugo ungefär utbrister någon "men hörni, det här med invandrare, det är ju också en viktig aspekt." Mötet den 16 januari ajournerades och fortsatte förra torsdagen, den 22 januari, då listan färdigställdes.

Resultatet av nomineringsarbetet och styrelsens beslut kan ses i den nu offentliggjorda listan. På de sex första platserna återfinns alla de ordinarie styrelseledamöter som ställer upp i valet. Bland de följande namnen finns en klar övervikt för de personer som själva ingått i en extra röstning grupp i det så kallade provvalet.

Det så kallade provvalet

Under hösten genomförde nomineringskommittén en form av omröstning bland sympatisörer och så kallade valkretsansvariga. De valkretsansvariga är 26 personer nomineringskommittén handplockat helt utan förankring i några formella beslut. Varken sympatisörer eller valkretsansvariga fick inför omröstningarna tillgång till annan information än namnen på de nominerade, vilket alltså strider mot stadgarna (se ovan). Det blev i praktiken omöjligt att rösta på några andra än dem man personligen kände väl.

De 26 speciellt utvalda fick var och en fördela 55 röster på tio olika personer. Övriga sympatisörer (ca 150 av ca 3000 tillfrågade valde att rösta) fick var och en tio röster att fördela på tio olika personer. Vissa av de utvalda röstade även som sympatisörer och hade därmed 65 röster. Effektivt sett fick de 26 utvalda tack vare ett rangordningssystem upp till elva gånger högre röstvikt än övriga. Det var alltså helt avgörande för resultatet hur de 26 var utvalda. Flera individer har både varit valkretsansvariga och ingått i styrelsen och återfinns dessutom i toppen av den färdiga listan. Anne Ståhle ingår både i nomineringskommittén såsom sammankallande och i styrelsen och bland de valkretsansvariga.

Styrelsen valde att inte rätta till de uppenbara felen. Inte ens det faktum, som framkom på mötet 16/1, att flera avlagda röster inte räknats alls ville styrelsen rätta till. I en omröstning beslutade styrelsen i stället att nomineringsförfarandet gått rätt till och att man inte behövde en närmare genomlysning av processen. Hélène Goudin och jag reserverade oss mot beslutet. I två Eko-intervjuer några dagar senare kom frågor om processen. De kan läsas och höras här:

<http://www.sr.se/cgi-bin/ekot/artikel.asp?artikel=2581625> och

<http://www.sr.se/cgi-bin/ekot/artikel.asp?Artikel=2582221>.

Styrelsen fick också frågor om processen av flera sympatisörer. Bland annat inkom följande som är ett utdrag ur ett brev från ett par sympatisörer: "oundvikligt att nuvarande beslutsordning kommer att leda till fortsatta svårigheter att fastställa listan. Det kommer också att finnas spekulationer om jävsituationer för styrelsens medlemmar. Det finns styrelsemedlemmar som både sitter på dubbla och till och med tre stolar. Hur kan man vara både valledare, nomineringskommitté och styrelsemedlem? Andra är styrelsemedlemmar som ska besluta om listan samtidigt som de aspirerar på en plats högt upp på listan." Även här valde styrelsen att ignorera problemen, frågorna och sympatisörerna och konstaterade bara att allt gått rätt till.

Mitt beslut att lämna

Jag fattade beslutet att lämna Junilistan förra torsdagen under styrelsemötet. Jag kom dit i den kanske naiva förhoppningen att sympatisörernas frågor skulle öppna styrelsens ögon och att den skulle inse att ändringar var nödvändiga. Jag hyste också den uppenbart naiva förhoppningen att mina och Sören Wibes relationer hade utsikter att förbättras. Jag bestämde mig för att avgå på mötet när dessa förhoppningar totalt grusades. Sören Wibe upprepade grötmyndigt att allt gått rätt till och levde inte ens upp till de mest anspråkslösa krav på anständigt bemötande. Vid lunchen meddelade jag styrelsen och jag skrev och skickade ett kort pressmeddelande till TT. Jag har noterat att Junilistan inte med ett ord kommenterat den ena partiledarens avhopp på hemsidan utan att man helt enkelt bara raderat allt som kan härledas till mig.

Det finns inte längre kvar något av den Junilistan jag först föll för. Det var då ett parti som leddes av oegennyttiga och hederliga personer som brann för de idéer som blev partiets.

De motiverades inte av personliga karriärhänsyn eller outtalade egna agendor. De ville föra fram ett ärligt och intellektuellt hållbart alternativ till den syn de etablerade partierna företrädde. Att Junilistan dessutom är det parti som under den pågående mandatperioden i parlamentet jobbat hårdast av de svenska partierna för öppenhet och mot korruption gör det ännu svårare att acceptera den omvandling partiet genomgått. Så som Junilistans faktiska ledning jobbar i dag finns i mina ögon ingen trovärdighet kvar. Styrelsen består i dag främst av gamla politiker som kommit till Junilistan från andra partier för att driva sina egna agendor.

Jag har noterat att Sören Wibe både utåt och internt sagt att min avgång grundar sig dels i ett obefogat ifrågasättande av nomineringsprocessen och dels i ett egenintresse av att hamna högt upp på valsedeln till EU-parlamentsvalet. Båda dessa förklaringar är grundlösa.

Jag har sett fram emot att på heltid arbeta för Junilistan under det närmaste halvåret. I höstas föddes min son och jag skrev klart min avhandling och disputerade, men från årsskiftet skulle jag lägga all min tid på Junilistan. Detta är något jag förberett länge. Jag har sett till att inte ha något annat arbete från nyår och att min tre månader gamla son kan vara med sin pappa som är föräldraledig. Att det inte är besvikelse över att inte

hamna i parlamentet som får mig att lämna Junilistan står ganska klart när man funderar över vilka incitament jag skulle ha till det. Jag har under tre års tid lagt en stor del av min lediga tid, många semesterveckor och mycket pengar på Junilistan. Detta har jag gjort för att främja den Junilistan Nils Lundgren med flera startade. Jag övertalades att ställa upp som partiledare och jag gjorde det av lojalitet mot det parti jag trodde på och ville arbeta för. Den Junilistan är nu död. Det är därför jag lämnar.

Om du, som jag, attraherades av den ursprungliga Junilistan som drevs av oegennyttiga personer som brann för öppenhet och demokrati måste jag upplysa om att den listan inte finns längre. Jag kan inte svära på att den är fullkomligt omöjlig att återuppliva, men förändringen behöver i så fall drivas på underifrån, toppen är utom rädning.

För den som inte närmare funderat över Junilistans utveckling det senaste året kan jag tänka mig att detta brev väcker ytterligare frågor. I den händelse att så är fallet så ta jättegärna kontakt med mig!

Mina allra bästa hälsningar
Annika Eriksson